MAGNUM LEGENDARIUM AUSTRIACUM (PARS II)

1. Drittel 13. Jh.

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=32270
Copyright: Lilienfeld, Zisterzienserstift

clara sunt. sed ad nostram noticiam pervenerunt: ea quae propriis inspeximus oculis, exceptisque his quae a fidelibus agnita cognovimus declaramus. Tempore quo Gallus episcopus Arvernam regebat ecclesiam, nobis scriptor in adolescentia degens graviter egrotabat. et ab eo plerumque dilectione unica visitabatur. eo quod patruus eius esset. Erat enim valitudo cum nimia stomachi pituita ac febre valida. Interea adveniente parvulo desiderium est, deo inspirante, ut ad beati Illidii basilicam deportaretur. Illatusque manibus puerorum ad eius tumulum, facta oratione cum lacrimis, leviorem se sensit esse quam venerat. Reversusque ad domum, iterum a febre corripitur. Quadam vero die cum gravius agere cepisset, cumque febris asperior solito aggravaret, et vitam eius evadere dubia sub sorte iaceret. accedens genitrix eius ait ad eum: Mestum hodie dulcis nate, sum habitura diem, cum te talis attinet febris. Et ille: Sic est inquit, prius obsecro contristeris. sed ad sepulchrum me remitte beati Illidii pontificis. Credo enim et fides mea est, quod mihi et tibi et leticiam et in stitutum sospitatem. Ad sancti deportatus ad tumulum, orationem fudit ad dominum. spondens se prostratus sponte: quod si eius obtentu antistitis sui ab hoc contagio liberaretur, clericum se futurum non prius moraretur. Si deprecatio obtineret effectum. Hec effatus sensit protinus discedere febrem: vocatoque puero domum se reportare deposcit. Cumque in recubitu vero tunc epulaturus fuisset illatus, erumpente a naribus sanguinis copia febris simul et cruor defluxere. Quod meritis beati confessoris praestitum habetur probatum. Sed et nuper venerandi comitis servus cum in dominica certitate resideret, celebratis vigiliis sanus abscessit. De reliquiis vero eius hoc praestatur ipse scriptor ut actum est propria contemplatione prospexi. Dedicaverat quoque oratorium infra domum ecclesiasticam urbis Turonice, in primo sacerdocii sui anno. in quo cum reliquiorum sanctorum pignora, huius antistitis reliquias collocavi. Post multos vero dedicationis dies a domino monitus est ab abbate: ut reliquias quas in altari ipso locaverat visitaret, ne ab humore novi edificii humectatae aliquid inibi putredinis insideret. Quas cum requirens reperissem infectas, ablatas ex altari contra ignem siccare cepit. Verum illi ligaturas singillatim composuit. venitque ad reliquias beati Illidii episcopi. Denique tenens easdem contra ignem: filia quae ligate erant, quae erat valde prolixa, super ardentes decidit prunas. Que tamquam eneum aut ferreum ab ardore ignis incanduit. Illo quoque parvipendente quod filum fieret, tantum sancte reliquie siccarentur. estimans autem eam iam in favilla fuisse resolutam, quae finis huius gloriosi pontificis. Multa quidem et alia de hoc sancto miracula sunt relata, quae scribere longum putavi. Sed estimans fidei proficere: sufficere que dicta sunt. quia quibus hec pauca non sufficiunt, plura non proderunt. Nam ad huius tumulum ceci illuminantur, demones effugantur, surdi auditum et claudi recipiunt gressum, praestante domino nostro Ihesu Christo, qui credentibus repromisit a se petita sine ambiguitate largiri.

Vita Abrahe abbatis.

Nostri katholicorum esse occultum reor, quod dominus ait in evangelio: Amen dico vobis, si habueritis fidem integram et non hesitaveritis, si dixeritis huic monti transfer te, et transfert se: et omnia quecumque pecieritis in oratione meo credentes, accipietis et fiet vobis. Ergo non erit dubium quod sancti obtinere possunt a domino quod pecierint. quia in eo fidei fundamine posito, nullis hesitacionum fluctibus vacillantur. Per qua fide non solum in fia patrie terminum propter celestem vitam agere cupiunt exules facti sunt. sed et transmarina ac peregrina petiere loca, ut ei cui se devoverant plus placerent. Sicut nunc beatus Abraham abbas, qui propter temptaciones multas sancti fines est egressus Arverni. Quem non immerito Abrahe illi comparatur, seu pro magnitudine fidei, cui quondam dixerat deus: Exi de terra tua et de cognatione tua, et vade in terram quam monstravero tibi. Reliquit hic non solum terram propriam, sed et illam veterem hominis actionem, et induit novum hominem, qui secundum deum formatus est in iustitia, sanctitate, veritate: ideoque cum se perfectum in sancti opere cerneret, non fuit dubius in fide petere: quod percepta sciam consistere est opitulare: per quem opifex celi, maris ac terre parva quidem in mundo, sed admiranda miracula operari dignatur. Igitur Abraham iste super Eufratis fluvium litus exortus est. ut inde